

Markó Béla

HOC ERAT IN VOTIS

(egy Arany-vers folytatása)

*Nézni – oh, mint egykor régen –
Ami szép volt földön, égen;
Boldog első gyermekségem
 Otthonos vidékeit,
Ennyi kellett volna, nem több,
Ami elmúlt, vissza nem jött,
Ki elaltat, fel sosem költ,
 Hozza-viszi éveid,
Egyszer aztán abbahagyja,
Elveszi, de már nem adja
 Újabb s újabb képeid.*

Gyí előre, csak előre,
Fel a hegyre, le a völgybe,
Ami most van, olcsó lőre,
 Holnap lesz csak drága bor,
Vár az élet, vár a mámor,
Szabadulni kell a mától,
Aki él, az mindig vándor,
 Új papíron szánt a toll,
Új világban régi gazság,
Új cicában régi macskák,
 Mind ugyanúgy zakatol.

Amit látnom kellett, láttam,
Amit állnom kellett, álltam,
Úgysem lett meg, amit vártam,
 Hiszen nem is lehetett,
Tudtam, de nem hittem mégsem,
Hogy az lesz a messzeségben,

Ami itt is megvan készen,
 S aki szült, az temetett:
 Más-más festményt tett a falra,
 S most akármit is akarna,
 Nézi csak a keretet.

Mert Faustus voltam én is,
 Boldog lettem volna, mégis
 Továbbmentem csakazértis,
 Mint kit gúzsba kötözött
 A jövendő, s a szirének
 Mámorító énekének
 Nem engedtem, bárha kértek,
 Hogy mi jön, az sem örök,
 Ültem volna inkább helyben,
 De ehelyett új s új versben
 Gúnyolám az ördögöt.

(A dőlt betűs sorok Arany János azonos című verséből valók.)

